

Folkethinget, Rigsdagen, det danske Folk har en Kompensationsfordring, som nu er 19 Aar gammel, til den høitærede Regjering, nemlig Fordringen om Kompensation for Krigsskatten. Det har Krav paa at faae, hvad den samlede Lovgivningsmagt har ment skulde være den endelige Toldlov, saa dens Udbytte bliver at betragte som Statens Krav paa Indtægt gennem Tolden. Maaſte den meget ærede Minister vil ſige, at denne Fordring maa betragtes ſom præſkribet. Jeg ſkal nu ikke holde mig til, at der ikke er gaaet 20 Aar — det pleier at være Grænsen for Præſcription — men jeg ſkal minde om, at Kravet er bievat holdt oppe fra dette Things Side Aar for Aar, ſaa ofte der har været Leilighed dertil. Da Krigsskatteloven blev vedtagen i Aaret 1864, og vi ſaa kom ind i roligere Forhold efter de bevægede Forfatningsforhold og Forfatningsſtriden, vilde Intet have ligget nærmere for en Regjering, ſom havde Blik for Landets økonomiſke Udvikling, end ſtrag at komme med en ny Toldlov, og det af flere Grunde, baade fordi Toldloven af 1863 ikke var vedtagen af Rigsdagen, men var vedtagen af den Repræſentation, ſom dengang kaldtes Rigsraadet, i hvilken det danske Folk og ſærlig den Del af det danske Folk, ſom er repræſenteret gennem Folkethinget, var ſaa godt ſom uden Repræſentation eller ialtkald uden Indflydſe, men tillige af en anden Grund, fordi der ved Toldloven af 1863 var taget et ganſte ſærligt Henſyn til Holſten. Mange af de Toldſatſer, ſærlig Beſkyttelſeſatſer, ſom findes i den nugældende Toldlov, ere indſatte af Henſyn til holſtenſke Fabrikanter, og det havde været en berettiget Fordring til den daværende Regjering, at den havde ſøgt at fjerne diſſe og i det Hele at lade Toldlovsagen engang blive behandlet fra et danſk Synſpunkt. Den høitærede Finantsminister ſad i den daværende Regjering, og Mænd af hans Anſkueller udfyldte de andre Pladſer, og af ſamme Grund ſom den nuværende Regjering kunde lade en lang Aar-række gaa hen, inden den vilde røre ved det Spørgſmaal, af ſamme Grund kan jeg tænke mig, at den Regjering, vi da havde, ikke havde Blik derfor. Det er Noget, man i det Hele maa vente af en Regjering, der repræſenterer det Standpunkt, den meget ærede Minister repræſenterer, at den ikke har Blikket for, hvad der i Virkeligheden fremmer Landets almindelige Udvikling. Den har mere Blikket fæſtet dels paa ſin egen Magtſtilling, dels paa de Klaſſers Bedſte, der ſtaar den nær. Det er en Beklagelſe, jeg i ſaa Henſeende fremsætter, en Beklagelſe, man maa gjøre i ethvert Land,

hvor Magten er i Hænderne paa en arſtokratisk Regjering, og man paa Grund af forſkjellige Forhold ikke kan faae et Miniſterliſte.

Den meget ærede Miniſters Lovprisning af de indirekte Skatter er allerede bleven imødegaaet af flere ærede Talere, og jeg ſkal kun gjøre et Par Bemærkninger derimod. Naar den høitærede Miniſter gav os en Anviſning paa, at Hartkornſkatterne kunde nedſættes med f. Ex. det Beløb, ſom medgaaer til Sindsſygeanſtalterne, er det de kommunale Hartkornſkatter, det her dreier ſig om, og det Beløb, ſom medgaaer til Sindsſygeanſtalterne, er ſelv om det udgjør 1 Kr. pr. Tønde Hartkorn, ikke mere end netop 400,000 Kr. Det er alſaa et i Forhold til de Summer, der her er Tale om, meget ubetydeligt Beløb. — Men det er jo beſuden en kommunal Skat, og den ſtiller ſig kun deri fra de øvrige kommunale Skatter, at det er Noget, ſom paalægges Kommunerne, men direkte af Staten gennem Lovgivningsmagtens Beſlutning, medens de øvrige kommunale Skatter, der vel ogſaa ſtøtte ſig paa almindelige Love, dog bero i en ganſte anderledes Grad paa Kommunernes egen Beſlutning. Den Sammenblanding, den høitærede Miniſter gjør af de kommunale Skatter og Statsſkatter, tror jeg ikke, vi ſkulle tage det Henſyn til ved Skattelovens Behandling, ſom vi gjøre her. Det undrer mig iøvrigt, at den høitærede Miniſter kan falde paa nu paa een Gang at møde med den Fordring til os her, at vi ſkulle offere til Kommunerne af Statskaſſen, da vi dog Alle erinde, hvilken beſtemt Modſtand den høie Regjering, ſaa vel den høitærede Finantsminister ſom hans Kollega Indenrigsministeren, har ſillet mod Krav, ſom i den Henſeende ere fremkomne fra Folkethingets Side. Have vi ikke i Fattigloven ſillet Fordring om, at Staten ſkulde paa den ene eller den Maade yde Bidrag til værdige Trængendes Underhold? Have vi ikke mødt her Aar efter Aar med Forſlag om Bidrag fra Statens Side til Foranſtaltninger mod Vinterens Nød, og hvad har man ſvaret os? Det er et kommunalt Spørgſmaal; det er et kommunalt Anliggende, ſom ikke vedrører Staten, og ſom vi formelt beſtemt afviſe. Det Svar have vi faaet. Nu, efterat Landſtthinget i ſin Betænkning har indſat denne Henviſning til de kommunale Skatters Stigning, møder Regjeringen med det Raiſonnement her i Folkethinget. Maaſte vi tør vente, at den høitærede Miniſter efter diſſe Udtalelſer vil viſe ſig gunſtigere ſindet ligeoverfor den Slags Forſlag, jeg her nævner; det ſkulde glæde mig, men